

— Ами че нали знамъ пѣсничката му — той все нея свири, друга не знае... По това разбрахъ.

— Чочо! — викна Славе.
— Дай аптеката! Видѣ ли сега че потрѣбва!

Стегнаха крака на Бонка съ бинтъ, сложиха памукъ на одрасканитѣ мѣста, и Слави я взе на гръбъ. Любенъ тръгна съ фенерчето напредъ, а Чочо пакъ зацапа следъ тѣхъ. Скоро излѣзоха на пжтеката и починаха малко.

— Ами какъ така те оставиха другаритѣ? — попита Слави момичето.

— То бѣше наскоро преди васъ, Славчо, — каза Бонка. — Тѣ сигурно смѣтатъ, че азъ съмъ тръгнала по-напрѣко и съмъ отишла на хижата. Сега ще видятъ, че ме нѣма и ще ме търсятъ...

Дружината тръгна отново и пжтътъ скоро стана равенъ. Гората се разрѣди. Небето свѣтна между дърветата съ всичкитѣ си звезди. Далечъ блескаха прозорцитѣ на хижата, и чучурътъ на близката чешма се обади. Сега вече всички се ободриха и тръгнаха по-бързо. Предъ вратата

на хижата нѣколко души съ фенерчета и вжда се готвѣха да търсятъ загубената. Мурджо, кучето отъ хижата, въртѣше опашка, начело на групата.

Любенъ наду хармоничката тържествено, а Бонка, върху гърба на Слави, размаха цвѣтията, за които бѣше изпатила, и викна — Ура!

Катето, Ангелъ, Зарю, други туристи подхванаха вика и шествието влѣзе тържествено въ хижата.

На почетно мѣсто, укиченъ съ букета на Бонка, поставиха Слави, отдѣсно Любенъ, а отлѣво Чочо. Всички се надпреварваха да имъ услужатъ. Когато донесоха въ канчетата горещия чай, Слави се обърна къмъ Чочо, който го гледаше жалко, усмихна се, извади отъ раницата си три бучки захаръ, и ги пустна въ канчето му.

— Хайде, отъ мене да заmine! Наказанието ти е простено: ти излѣзе по-юнакъ отъ кака си, и заслужавашъ да те почерпя. Хемъ по-късно тръгнахме, хемъ здравъ и читавъ пристигна, хемъ, най-после, и нея спасихме отъ мечката! Нали тъй? У-ра, дружина! Ехо-о!...

Константинъ Константиновъ